

PĚCHOTNÍ ROZHLEDY

Redaktor: Podplukovník Bohumil Boček.

Stábní kapitán pěch. František Petráček:

Minometné skupiny pěchoty.

Při závěrečných cvičeních a při ostré polní střelbě bývají tvořeny z několika minometných čet minometné skupiny, aby byly zasazeny v těch prostorech, kde je znemožněna nebo omezena palba kulometů (nemožnost přestřelování a prostřelování), kde velitel chce vyjádřit úsilí nebo doplnit dělovou palbu.

Myšlenka minometných skupin není nového data, neboť byla usku-
tečňována již za světové války, zvláště v druhé její polovině. Minometné skupiny byly tam tvořeny namnoze v širokém měřítku, zvláště v horském terénu. Nebylo k tomu účelu používáno jen minometů lehkých (pěchotních), nýbrž i hrubých a těžkých, při čemž počet zasazených minometů byl někdy velmi značný. Sloučené minometné jednotky byly umísťovány na malém prostoru, takže celá skupina tvořila vlastně velkou palebnou jednotku. Bylo to vynuceno poměrně malým dostřelem minometů. Toto řešení mělo však určité nevýhody, které dnes, kdy dostřel minometů byl zvýšen, mluví proti němu. Minomety přitahovaly na sebe vždy nepřátelskou palbu a byly vděčným cílem dělostřelectva, které ohrožovalo jejich činnost střelbou tříštivými a zvláště plynovými střelami. Při prostorovém soustředění minometů bylo nepříteli usnadněno, aby dosáhl dostatečné koncentrace plynů u tohoto poměrně malého cíle. To bylo také jednou z příčin, proč ostatní pěchota nerada viděla minomety ve své blízkosti. Taková poměrně velká palebná jednotka byla těžko ovladatelná, zastřelování bylo vzhledem k tomu, že minomety nebyly srovnány v do-
nosnosti, velmi obtížné a zdoluhavé, takže se minomety předčasně prozradily. Rovněž řízení palby celého skupení bylo vzhledem k velkému hluku v stanovištích těžkopádné, zastírání a zásobování střelivem bylo spojeno s velkými obtížemi.

Přes ony nevýhody tohoto řešení bývá při závěrečných cvičeních ze sloučených čet tvořena jediná palebná jednotka (minometná „baterie“), což považuji ve většině případů za pochybené. Snad je to způsobeno tím, že se předpis P-I-3 o použití minometů v těchto případech zmiňuje jen velmi kuse, takže řešení palebných úkolů je tu ponecháno iniciativě velitele sloučených čet. S tímto řešením možno souhlasit jen tehdy, můžeme-li minomety umístit těsně za velmi strmou stěnou tak, aby byly co nejméně ohrožovány nepřátelskou dělovou palbou.

Protože nebudeme mít vždy tak výhodný terénní zářez, abychom v něm mohli volit dobře krytá palebná stanoviště pro všechny minomety, zbývá tu jediná možnost: rozptýlit minomety v terénu, při čemž však ponecháváme jako palebné jednotky čety, kdežto skupina tvoří tu do jisté míry jednotku taktickou. Je tu tedy určitá analogie mezi dělostřeleckou baterií — minometnou četou a dělostřeleckým oddílem — minometnou skupinou. Proto považuji v tomto případě pojmenování „minometná skupina“ za výhodnější, než je používáný název „minometná baterie“. Rovněž neshledávám správným pojmenování „minometné

skupení“, poněvadž pod pojmem „skupení“ má předpis P-I-2 na mysli prostorové soustředění palebných prostředků při jejich ovládnutí hlasem. Není tu na místě ani název „rota“, poněvadž tento název odpovídá organickému celku.

Pod pojmem „minometné skupiny“ máme tedy dnes na mysli děla s n e sloučení několika minometných čet pod společným velením, při čemž jsou čtyři rozptýleny v terénu tak, že je veliteli skupiny umožněno soustřeďování a manévrování palbou v těch případech, kdy těžké kulomety nemohou určité prostory postřelovat pro nevhodný terénní tvar anebo porost terénu, nebo kde je nutno doplnit dělovou palbu.

Rozptýlením minometných čet v terénu se podstatně snižuje pravděpodobnost zásahu nepřátelskými střelami, čtyři spíše uniknou pozorování pozemnímu i vzdušnému, neboť zastření palebných stanovišť bude lze snáze provést a bude méně nápadné. Soustředěnou palbou několika palebných jednotek z různých prostorů je umožněno napadnout cíl z různých směrů, takže lze s výhodou využít menšího šířkového rozptylu (palba šikmá, snad i bočná). Tím se zvětší pravděpodobnost, že zasáhneme cíl, zkrátí se doba trvání střelby, což bude mít zvláštní význam tehdy, kdy půjde o palbu ničivou, která by — jsouc prováděna jednou četou — trvala příliš dlouho.

Cíl můžeme postřelovat nejen z několika směrů, ale i pod různými úhly nárazu, takže máme větší vyhlídku, že jej zasáhneme na nejcitlivějších místech, dosáhneme zdrcujícího účinku a získáme u nepřítele zvýšeného dojmu morálního.

Utvořit minometné skupiny bude výhodné při střelbě speciálním střelivem (dýmové miny). Míny se k tomu účelu zvláště hodí, protože mají proti dělovému střelivu slabší stěny, tudíž při téže ráži větší obsah trhaviny a dýmotvorné látky. Okamžitý zapalovač způsobuje, že účinek výbuchu je povrchový a látka není pohlcována zemí v té míře, jak je tomu u dělového střeliva.

Další výhodou navrhovaného způsobu řešení je usnadnění pozorování, které má pro účinnost minometné palby zvláštní význam. Pozorovatelnost jednotlivých čet mohou totiž navzájem doplňovat svá pozorování, což vede k úspoře střeliva a zjednoduší zastřílení (oboustranné pozorování).

Naproti tomu vyžaduje toto řešení, aby velitel minometné skupiny měl dostatek spolehlivých pojítek, aby tak spojení mezi jednotlivými četami bylo bezpečně zajištěno, neboť jen v tomto případě lze očekávat, že minometná skupina bude moci splnit svou úlohu.

Cinnost minometných skupin všeobecně.

Velitel jednotky, které je minometná skupina přidělena, zasazuje ji obvykle tam, kde kulomety a vlastní dělostřelectvo nemůže s úspěchem zasáhnout, nebo tam, kde klade úsilí (přidělení praporu, který vede úsilí). Jednotlivé čtyři se nepřidělují, a děje-li se tak výjimečně, přiděluje se část minometů té jednotce, u níž se předvídá i zasazení ostatních minometů, tedy v rozhodném místě.

Velitel minometné skupiny stanoví prostory palebných postavení podřízených čet podle úkolů, které jim chce stanovit, přiděluje jednotlivé cíle, předvídá soustředění a vyhrazuje si při jejich provádění okamžik

zahájení palby, aby soustředěnou překvapující palbou byl zvýšen účinek. Podrobný průzkum palebných postavení v prostoru stanoveném velitelem skupiny je ponechán velitelům čet.

Velitel minometné skupiny volí svou pozorovatelnu tak, aby mu dovolila přehled celého prostoru, v němž má skupina působit, a tam, kde je větší část minometů, aby tak usnadnil spojení s pozorovatelnami podřízených čet, mohl kontrolovat jejich činnost a starat se o zásobování střelivem. Někdy bude výhodné, aby se umístil na pozorovatelně svého nadřízeného velitele nebo v její blízkosti, čímž usnadní spojení s velitelem a zjednoduší dorozumívání o poloze cílů, které mají být postřelovány. Je-li terén pro pozorování střelby méně vhodný, postará se velitel skupiny o to, aby pozorování bylo navzájem doplňováno a výsledky pozorování oznámeny příslušnému veliteli čety.

Určování cílů pro jednotlivé čety velitelem skupiny bude nutno usnadnit tak, aby palba byla skutečně položena na žádaný cíl a provedena včas. Jedním z používaných způsobů, ačkoli ne naprosto vyhovujících, je určování cílů podle vztažných bodů. Pokud pozorovatelný jednotlivých velitelů nebudou od sebe stranově příliš vzdáleny, bude určování pomocí vztažných bodů velmi spolehlivé. Při větších rozstupech pozorovatelů budou se cíle jevit z každé pozorovatelný jinak. Proto je nutno určovat cíl tak, jak se nám jeví, bez ohledu na to, že na jiné pozorovatelně je nutno hlášené úchytky pozměnit vzhledem k jinému pozorovacímu směru. Je-li dostatek času, lze nejbezpečněji určit cíl spojkou, které cíl byl ukázán v terénu. Spojka musí během pohybu na místo určení cíl občas sledovat zrakem, aby jej nezaměnila.

Na určené cíle stanoví velitel skupiny spotřebu ran nebo určuje dobu trvání a kadenci střelby a nařizuje způsob provedení paleb.

Jednotlivé čety se zastřelují na společný cíl buď podle pořadí, které stanoví velitel skupiny, nebo — a to je výhodnější — nařídí velitel skupiny, aby se čety zastřílely na pomocné cíle; účinnou střelbu provede velitel skupiny soustředěním paleb všech čet. Tím se jednak zkrátí doba zastřílení, jednak se dosáhne překvapení cíle. Jako pomocné cíle si volí jednotliví velitelé čet dobře viditelný bod v terénu tak, aby byl co možná na téže vzdálenosti jako cíl skutečný a aby jeho stranová odchylka, zvláště vane-li vítr, nebyla příliš veliká (200—300 dc).

Řízení střelby po technické stránce provádějí velitelé čet téměř vždy samostatně, a zasahuje-li tu někdy velitel skupiny, děje se tak jen tehdy, zjistí-li ze své lépe vyhovující pozorovatelný zásadní chyby v řízení střelby.

Jde-li o postřelování širšího cíle, který považuje velitel v celé šířce za stejně důležitý, rozdělí palbu tak, aby cíl byl stejnoměrně pokryt palbou. Lze to provést tak, že se cíl rozdělí na tolik stejných částí, kolik má skupina čet, nebo se rozdělí cíl na příklad na dvě části, z nichž každá je postřelována jednou četou, zbývající četa pak postřeluje cíl v celé jeho šířce. Nedoporučuje se však přidělit celou šířku cíle všem četám, protože se nedosáhne časově i prostorově stejnoměrného postřelování cíle.

Má-li minometná skupina provést soustředěnou ničivou palbu, jež potrvá delší dobu, stanoví její velitel v palbě střídavě přestávky, aby umožnil velitelům čet kontrolu střelby jejich minometů (přezkoušení, zda střední náraz leží v cíli).

Bezpečný styk s nadřízeným velitelem i uvnitř skupiny má zvláštní důležitost. Nemá-li velitel minometné skupiny společnou pozorovatelnu se svým velitelem, zajišťuje styk nadřízený velitel (zásada styku a spojení od nadřízeného dolů). Pro styk uvnitř skupiny by bylo nutno vybavit ji dostatečným počtem pojítek. Požadavky jsou zde v zásadě tytéž jako u kulometné roty. Kdežto v obraně bude uskutečnění styku poměrně snadné, v útoku bude nutno volit ona pojítka, která lze rychle uvést v činnost. Bude-li použit signalisace, ať již optické nebo akustické, bude nutno používat zvolených zkratk pro ty povely, které se běžně opakují, aby toto poměrně zdlouhavé pojítka bylo urychleno.

Příklady zkratk:

hlavní bod	hb	vpravo	ii
vztažný bod	vb	výše	vy
cíl	c	niže	ni
soustředit	sdt	pomocný cíl	pc
hlavní směr	hs	zahajte ihned palbu . .	pal i
změna cíle	zc	spotřeba 20 ran . . .	spo 20 r
vlevo	mm		

Útok.

V útoku bude výhodné použít minometné skupiny k vytvoření palebné základny v těch případech, kdy rovný a pokrytý terén nedovolí přestřelování ani prostřelování těžkými kulomety. Kromě toho lze zasadit celou minometnou skupinu do prostoru, v němž je vedeno úsilí, nebo kde minometry mají doplnit dělovou palbu.

Palebná postavení čet určuje velitel skupiny co nejdále vpředu, aby bylo co možná využito maximálního dostřelu minometů a aby minometry mohly co nejdále působit z původních palebných stanovišť, aniž by se musily přemísťovat. Aby bylo umožněno spojení mezi jednotlivými četami, volíme jejich palebná postavení blíže sebe, avšak nikdy tak blízko, aby čtyři byly nahromaděny na malém prostoru. Nedovolí-li terén umístit minometry blízko za palebným sledem, volíme alespoň pozorovatelnu co nejdále vpředu.

Rozvrh paleb pro útok provede velitel skupiny podle úkolu, který mu byl stanoven, a to tak, aby byla umožněna součinnost s těžkými kulomety a dělostřelectvem. Při časovém rozvrhu paleb musí se předvídat případné jeho ztroskotání. Je-li dostatek střeliva, zúčastní se skupina přípravy k útoku a velitel skupiny stanoví spotřebu střeliva pro přípravu tak, aby čtyři při změně palebné základny vyrazily s normální dávkou min. Přípravu útoku bude výhodné uskutečnit prudkým přepadem.

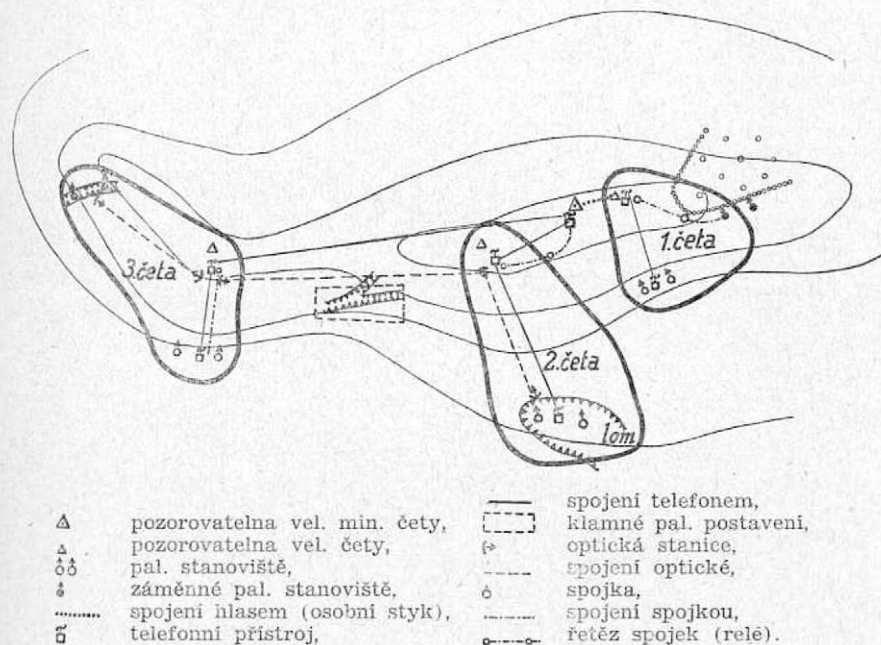
Pro vyžádání minometné palby během útoku se osvědčí smluvená znamení (na př. vypálení určitého druhu rakety ve směru cíle, čímž se jednak usnadní určení cíle, jednak se urychlí spojení).

Velitel minometné skupiny předvídá na základě změněné situace nebo rozkazu nadřízeného velitele změny palebných postavení, a to zpravidla po četách, výjimečně celé skupiny současně. Při zaujímání nových palebných stanovišť není třeba vykopávat jamky pro ložiska, nýbrž je výhodné po předchozím urovnání podkladu pod ložiskem toto ložisko upevnit několika kolíky. Tím zkrátíme podstatně přestávky ve střelbě, aniž střelba utrpí na přesnosti.

Jakmile dojde k přemístění prostoru palebné základny, je třeba si uvědomit, že zásobování střelivem bude obtížnější, a proto velitel skupiny bude při stanovení spotřeby střeliva na jednotlivé cíle opatrnější.

Jestliže se během útoku ukáže, že některá část nepřátelského postavení je pro vniknutí vlastních jednotek zvláště přízniva, soustředí tam velitel palbu celé skupiny.

Při pronikání vlastních jednotek do hloubky nepřátelského obranného postavení nebude mít velitel skupiny vždy příležitost řídit palbu celé skupiny, protože se jednotlivé čety střídavě posunují vpřed a spojení s nimi bude velmi těžké, avšak snaží se aspoň větší část skupiny mít v ruce. Četa, která se během útoku úplně odloučila, pracuje dočasně v prospěch té jednotky, kterou četa až dosud podporovala nebo kterou by vzhledem k svému umístění mohla nejlépe podporovat. Velitel této čety se musí snažit, aby navázal opět spojení s velitelem skupiny, aby mu mohl hlásit svou činnost a počet zbylého střeliva u čety.

Při pronásledování nebude ve většině případů možno počítat s minometnou skupinou jako celkem, nýbrž části skupiny budou přidělovány někdy i pěším rotám. Velitelé těchto jednotek se musí snažit, aby nedopřáli nepříteli oddechu a nedali mu možnost, aby se zachytil, a proto nebudou váhat střílet i přímou střelbou. Poněvadž zásobování střelivem bude v těchto případech zvláště obtížné, bude nutno spokojit se vypálením několika málo ran ve směru cíle.

O b r a n a.

V obraně se osvědčí minometné skupiny ve zvlášť členitém (horiském) terénu, kde postřelování určitých prostorů kulomety bude nemožné a kde ani dělostřelectvo nebude moci vždy s dostatečným úspě-

chem zasáhnout. Velitel skupiny bude tu moci využít všech výhod terénu, aby palebná postavení čet trpěla co nejméně palbou. V obraně bude nutno upravit záměnná palebná postavení, pro střelbu na méně důležité cíle nebo do prostorů, které z hlavních palebných postavení nebude lze zasáhnout, nebo kdy půjde o utajení hlavních postavení pro důležité úkoly.

Minomety budou tu umístěny za pásmem hlavního odporu rozčleněny do hloubky, aby mohly své přehradné palby položit od předního okraje pásma hlavního odporu až nejméně na přední okraj palebné přehrady. Kromě toho má mít alespoň část skupiny možnost působit před palebnou přehradu (rušivé a protipřípravné palby) a část minometné skupiny musí být umístěna tak, aby v čas potřeby mohla položit palbu i dovnitř hlavního postavení. Při volbě palebných postavení bude nutno vzít v úvahu i přesnost střelby jednotlivými náplněmi tak, aby na důležité a malé cíle bylo možno střilet náplní 3 a 4, které jsou nejpřesnější. Z toho, co zde bylo řečeno, vyplývá, že minometná skupina v obraně bude rozčleněna do šířky i do hloubky a že ani zde není na místě soustřeďovat všechny minomety na malém prostoru a tvořit z nich jedinou palebnou jednotku.

V krycím postavení umísťujeme část minometů jen tehdy, mají-li jednotky krycího postavení klást odpor a jsou-li před postavením, jsou hluché prostory pro ostatní zbraně pěchoty. Umístění minometů v postavení předních stráží může útočníka uvést do rozpaků, narazil-li na postavení předních stráží nebo hlavní postavení, a může ho přinutit k předčasnému rozvinutí sil. Pro ústup z postavení předních stráží musí být předem přesně stanoveny ústupové cesty, jež musí být známy každému veliteli družstva i celé obsluze a musí být přesně stanoveno, kdy je nutno ustoupit. Pro čtyři umístěné v postavení předních stráží musí být v hlavním postavení předem stanovena a úplně připravena palebná postavení, úkoly a střelivo přímo u stanovišť minometů, aby tam mohly bez průtahu zahájit činnost.

Styk uvnitř skupiny i s nadřízeným velitelem bude mít zvláštní důležitost, ale jeho uskutečnění bude mnohem snažší než-li v útoku. Styk musí být zajištěn tak, aby při selhání jednoho pojítka mohlo být použito pojítka jiného. Proto stavíme vždy dvojité telefonní linky, a to v dostatečné vzdálenosti jednotlivých vodičů od sebe (asi 20 m), aby při poškození jednoho vodiče bylo možno mluvit na druhé lince s uzemněním (nezapomenout na to, že nepřítel může poslouchat s námi!). Kromě toho zajišťujeme styk signalisací, spojkami nebo jinými pojítky.

Příklad úpravy styku v minometné baterii v obraně.
(Viz náčrt.)

Palby minometné skupiny musí být přesně stanoveny a dobře organizovány, aby mohly být zahájeny samočinně. Proto bude nutno co nejpřesněji zjistit polohy cílů a připravit prvky střelby. Zastřílení bude možno provést jen tehdy, nemohou-li se jím minomety předčasně prozradit. Pro řízení střelby i po technické stránce si pořídí velitel skupiny náčrt ve vhodném měřítku s přesným označením stanovišť minometů, pozorovatelů a cílů, takže může velitelům čet přímo velet stranu i dálku cíle.

Velitel minometné skupiny sestaví rozvrh palby, v němž určí:

a) úkoly čet (hlavní a vedlejší přehradné palby, palby rušivé, proti přípravám) s pořadím jejich naléhavosti, doložené podle okolností náčrty cílových prostorů;

b) opatření pro zahájení paleb, jejich dobu trvání, kadenci nebo spotřebu střeliva, opakování paleb;

c) předvídaná soustředění.

Rozvrh paleb je možno provést v přehledné tabulce, která obsahuje všechna potřebná data, aby střelba mohla být na rozkaz nebo na znamení zahájena ihned. Velitelé čet si doplní rozvrh paleb prvky střelby pro jednotlivé cíle.

Minometné palby a jejich provádění.

Poněvadž se předpis P-I-3 o provedení paleb zmiňuje jen velmi stručně, nebude na škodu, všimneme-li si této otázky podrobněji, a to jak vzhledem na jejich provádění četou, tak i skupinou minometů.

„Cvičební řád pro 9 cm minomet“ rozeznává podle účelu, jehož má být palbou dosaženo, tyto druhy minometných paleb (str. 103, čl. 81):

- a) ničivou,
- b) neutralizační (P-I-2 a P-II-1: umlčovací),
- c) přehradnou,
- d) proti přípravám,
- e) rušivou. (Všechny tyto palby lze však zařadit do dvou skupin:

ničivé a umlčovací).

Palba ničivá má za účel zničit nepřítele nebo jeho bojové prostředky (živé cíle v lehkých krytech, nepřátelské kryté zbraně). Před rozhodnutím k této střelbě je třeba si uvědomit, že vyžaduje mnoho střeliva a času.

Je nutno, abychom na cíl, který chceme ničit, provedli úplné zastřílení a abychom mohli palbu po celou dobu jejího trvání pozorovat. Abychom si uvědomili obtížnost ničivé palby, buď zde uveden konkrétní příklad:

Velitel minometné čety má za úkol zničit lehkou pozorovatelnou velikosti 4×4 m. Na cíl bylo již provedeno úplné zastřílení každým minometem zvlášť, takže můžeme předpokládat, že střední náraz leží ve středu cíle. Vzdálenost cíle 1100 m.

Při střelbě náplní 4 by činila spotřeba střeliva (abychom dostali jeden zásah) asi 190 ran a přibližná doba potřebná k ničení by byla při kadenci 4 ran za minutu asi 25 minut. (Za podklad výpočtu uvedených hodnot jsem vzal normální povětrnostní podmínky.) Při střelbě na tentýž cíl náplní 3 by byla spotřeba střeliva za týchž podmínek asi 90 ran, doba trvání asi 11 minut.

Považuji za nutné zdůraznit, že uvedená čísla jsou jen přibližné, pravděpodobné hodnoty. Musíme hlavně uvážit, že se zhoršením povětrnostních podmínek (nepravidelný, nárazový vítr) a dlouho trvající střelbou zvětšuje rozptyl a že se pravděpodobnost zásahů zmenší.

Z uvedených dat vyplývá, že ničivou palbu bude výhodné provádět minometnou skupinou, aby se doba trvání zkrátila podle počtu čet postřelujících cíl. Zkrácení doby trvání střelby tu však nebude přímo úměrné počtu zasazených čet, neboť musíme pamatovat na kontrolu střelby, jak jsem se již o ní zmínil.

Provádíme-li ničivou střelbu na živé cíle v otevřeném terénu, jsou podmínky theoreticky příznivější, protože mina působí ničivě v kruhu poloměru 10 m, ale nesmíme zapomenout na to, že se cíl může palbě vyhnout.

Palba umlčovací má za účel zabránit nepříteli používání jeho zbraní nebo po určitou dobu znemožnit činnost nepříteli. Pro tuto palbu se minomety velmi dobře hodí zvláště tehdy, jde-li o cíle na otevřeném terénu, kdy tu spolu působí velmi důležitý činitel, morální účinek miny a účinek tlaku plynů. Soustředěnou palbou několika minometných čet v téže době se účinek palby podstatně zvýší. Spotřeba střeliva k umlčování je ovšem závislá na době, po kterou má palba trvat. Provádíme ji přepadem, který může být při současné střelbě několika čet krátký. Má-li palba trvat delší dobu, je výhodné po provedení přepadu postřelovat cíl pomalou kadencí třeba jen jedné čety a podle chování nepříteli pak přepady palbou všech čet nepravidelně opakovat.

Umlčování dýmovými minami provádíme zpravidla na nepřátelské pozorovatelné nebo do prostorů, kde chceme zastřít malou vlastní akci. Střelbu je výhodné provádět za zamračené oblohy, při vlhkém vzduchu a za mírného pravidelného větru 1 až 3 m/sec. (rychlost větru 1 m/sec. až 3 m/sec. poznáme podle toho, že se pohybují jen listy stromů). Střelbu dýmovými minami se nedoporučuje provádět za horkého počasí nebo za silného větru. Vítr vanoucí od nepříteli není příznivý, protože dým může oslepit vlastní vojsko a tak více uškodit než prospět. Podle směru větru musíme dopady min řídit tak, aby dýmový mrak byl větrem odnášen na cíl anebo před něj. Palba se provádí tak, že se prudkým soustředěním způsobí vytvoření dýmové clony a pak se pomalou palbou dým udržuje a živí. Pro rozlohu mlhavé clony do hloubky stačí zpravidla 100 m a spotřeba střeliva podle německých zkušeností je 20 až 30 ran k vytvoření clony a 6 až 8 ran za minutu k jejímu udržování.

Palba přehradná jako součást hlavní nebo vedlejší palebné přehrady má za účel přehradit nepříteli cestu v útoku a předpis P-I-3 počítá při ní na jeden minomet šířku účinného pásma asi 70 m, tedy pro čet 140—150 m. Při střelbě několika minometných čet je výhodné mít jednu čet v záloze, kdyby některé střilející čety byla palba znemožněna (nepřátelskou palbou, poruchou a p.). Tato „záložní“ četa střeží — pokud je možné pozorování — celou šířku prostoru, v němž má přehradná palba ležet, a zasáhne svou palbou tak, aby nevznikly v přehradné palbě mezery. V noci, nebo když velitel této záložní čety nemůže pozorovat, postřeluje četa kosením celý prostor, v němž má přehradná palba ležet. K zastřílení přehradné palby volíme co možná dobu, kdy je živá dělostřelecká činnost, abychom předčasně neprozradili stanoviště minometů a prostor, v němž má být přehradná palba umístěna. Prvky pro přehradnou palbu musí být připraveny a v noci nebo v době, kdy jednotka nestřílí, již postaveny, aby ji bylo možno na smluvené signály ihned zahájit. Rovněž střelivo musí být připraveno a umístěno v krytech u minometů. Přehradnou palbu provádíme rychlou kadencí a kosením ve směru v souhlasu s okruhem ničivého účinku miny. Dobu přehradné palby lze stanovit v noci, za mlhy a dýmu 5 minutami, jinak podle pozorování.

Palba proti přípravám má udusit nepřátelský útok v době přípravy k útoku. Poněvadž po této palbě bude zpravidla hned následovat palba přehradná, nutno si dobře uvědomit, zda se minomety touto palbou

předčasně neprozradí a zda bude možno pak ještě provést přehradnou palbu. Proto střílíme palbu proti přípravám tehdy, jestliže palebná stanoviště minometů jsou dobře kryta a pro nepřátelskou střelbu těžko přístupna. U minometné skupiny bude moci palbu proti přípravám provést „záložní“ četa, jak jsem se o ní zmínil při palbě přehradné.

Palba rušivá má rušit nepřítele v jakékoli činnosti, nedopřát mu klidu a působit ztráty (zabránit provádění opevňovacích prací, ztížit zásobování střelivem a potravinami, rušit nepřítele v noci a p.). Tuto palbu uskutečňujeme téměř zásadně ze záměnných palebných stanovišť, a to buď přepadem palbou, který nepravidelně opakuje, nebo pomalou a nepřetržitou střelbou. Jsou-li palebná stanoviště minometů umístěna za strmou stěnou, můžeme i tuto střelbu provádět z hlavních palebných stanovišť.

V závěru své úvahy považuji za nutné zdůraznit, že pěchotní minomety třebaže nevyhovují úplně všem požadavkům, které klademe dnes na doprovodnou zbraň pěchoty, mohou jí prokázat velmi platné služby. Jestliže jsou dnes přehlíženy, děje se tak pod dojmem zkušeností účinných při cvičeních, kdy minomety mnohdy přicházejí pozdě. Nesmíme však zapomenouti na to, že doba vyměřená pro cvičení je většinou příliš krátká, takže spád celého cvičení je rychlejší nežli ve skutečném boji.

Důkazem upotřebitelnosti minometů pěchotou jest skutečnost, že v mnoha armádách jsou minomety znovu zaváděny do výzbroje, ovšem přizpůsobeny moderním požadavkům boje.

Major gšt. Jiří S o m m e r:

Výzbroj moderní pěchoty.

Účelem tohoto článku je přehledným způsobem seznámit čtenáře Pěchotních rozhledů se zbraněmi, kterými by měla být — podle mého názoru — vyzbrojena moderní pěchota.

1. Pušky.

Puška nezaujímá po válce ve výzbroji pěchoty tak důležité místo jako dříve. Nejlepším dokladem toho je, že se po válce téměř nevyskytují zcela nové vzory pušek. Většina armád se spokojuje jen s úpravou dosavadních vzorů.

A přece by se mělo o problému pušky znovu přemýšlet. Předválečné pušky byly vyráběny za docela jiných předpokladů — víme, že byly opatřeny hledím do 2 km. Jejich dostřel činil kolem 3 km. Dnes, kdy se palba z pušek bere v úvahu do 400—500 m, vystačili bychom s puškou malorážovou, která na tuto vzdálenost má potřebný účinek. Malorážka by odlehčila pěšákovi, anebo by mu dovolila při stejném zatížení vzít s sebou dvojnásobný až trojnásobný počet střeliva jako dosud.

Dnešní pušky by bylo potřeba jen pro granátomety anebo pro vybrané střelce, vybavené dalekohledem, ke střelbě na větší vzdálenosti.

Mnoho povyku nadělala ve vojenské odborné literatuře puška německého ing. Gerlicha „Ultra“. Puška prý má tyto vlastnosti: ráže 7 mm, váha střely 8.15 g, počáteční rychlost 1.358 m/sec. (podle některých pramenů až 1.800 m/sec.), výška dráhy střely na 1000 m — 120 cm. Prů-